

teatre lliure

© Ros Ribas

les tres germanes

d'Anton Txékhov

adaptació i direcció **Carlota Subirós**

Teatre Lliure Montjuïc – del 9 de març al 3 d'abril

Les tres germanes

d'Anton Txékhov adaptació i direcció **Carlota Subirós**

intèrprets

Pepo Blasco Nikolai Lvóvitx Tuzenbakh / **Roser Camí** Olga Serguéievna Prózorova / **Jordi Collet** Andrei Serguéievitx Prózorov / **Mia Esteve** Maixa Serguéievna Prózorova / **Eduard Farelo** Aleksandr Ignàievitx Verxinin / **Víctor Pi** Ivan Romànovitx Txebutikin / **Alba Pujol** Irina Serguéievna Prózorova / **Bernat Quintana** Vassili Vassílievitx Solioni / **Xavier Ruano** Ferapont / **Anna Sahun** Natàlia Ivànovna / **Ernest Villegas** Fiódor Ilitx Kuliguin

traducció del rus **Miquel Cabal Guarro** / escenografia **Max Glaenzel** / vestuari **M. Rafa Serra** / caracterització **Núria Llonell** / il·luminació **Mingo Albir** / espai sonor **Oriol Roca** / so **Marta Folch**

ajudant de direcció **Ferran Dordal** / ajudanta d'escenografia **Àngela Ribera** / ajudanta de vestuari **Berta Riera** / alumnes en pràctiques de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona **Sergi Marí** i **Patrícia Díaz** (direcció), **Natàlia Aguirre** (escenografia) i **Anna Ribera** (vestuari)

construcció d'escenografia **Estudi-taller d'escenografia Jorba-Miró**
confecció de vestuari **Goretti Puente** i **Teatre Lliure**

i els equips del **Teatre Lliure**

producció **Teatre Lliure**

espectacle en català

durada aproximada: 1h. 55' sense pausa

subtítols en castellano los jueves y sábados noche a partir del 17/03

english subtitles on Thursday and Saturday night from 17/03

sistema d'**anell magnètic** per a persones amb discapacitat auditiva

18/03 sessió accessible amb sobretítols per a persones amb discapacitat auditiva i
audiodescripció per a persones amb discapacitat visual

col·loqui 20/03 / sessió escolar 29/03 a les 17h. / assaig obert **You are pretty and I'm drunk**,
dramatúrgia **Helena Tornero**, direcció **Marilia Samper**. Dies **18** i **25/03** a les **17:30h**. Entrada
gratuïta.

horaris de dimecres a divendres a les 20:30h. / dissabte a les 18h i a les 22:00h.
diumenge a les 18h.

preus 25€ (dimecres, dia de l'espectador 16€)

L'afany per aconseguir una vida millor empeny la família Prózorov de l'esperança a la desil·lusió per un món en decadència i transformació on retornar al passat ja és impossible. Irina, Olga i Maixa, Txékhov en estat pur.

Estrena del muntatge a la galàxia.

Carlota Subirós és Artista Resident del Teatre Lliure.

"Quatre papers femenins de gran responsabilitat, quatre dones joves i cultes... És imprescindible que jo vegi els assaigs, encara que sigui de reüll."

Anton Txékhov, *Cartes a Olga*

"Lluny de passejar-se pel món carregats d'angoixa, buscaven alegria, riure, animació; els personatges volien viure, no vegetar. Vaig veure la veritat d'aquesta actitud en els protagonistes de l'obra i intuïtivament em vaig adonar i vaig entendre què havia de fer."

Konstantin Stanislavski, *La meva vida en l'art*

Les tres germanes es va estrenar el 31 de gener del 1901 al Teatre d'Art de Moscou amb **M. Savitskaia** (Olga), **O. Knipper** (Maixa) i **M. Andreeva** (Irina) en els papers protagonistes.

Per als que vivim després

Anton Pàvlovitx Txékhov va començar a pensar en *Les tres germanes* a finals de 1899, just abans de complir els quaranta anys, en una casa refugiada en un bell paratge de la costa de Crimea. Segons ho revela la seva correspondència, va emprendre l'escriptura de la peça durant la primavera de 1900, i l'estrena va tenir lloc al Teatre d'Art de Moscou el 31 de gener de 1901. *Les tres germanes* –el seu desassossec, el seu anhel– naixien amb el segle xx.

Des de dins de la peça, els personatges es pregunten obertament pel sentit de les seves vides i somien en el futur, en els temps que vindran, en la gent que viurà després. Somien en nosaltres.

Aquesta és una de les coses que m'impressionen de la peça: la mirada estesa enllà del temps, les preguntes que ens fa directament als que vivim ara, als que vivim *després*. Els personatges que fantasiegen en els seus espectadors, a través del temps.

Com serem recordats? Què haurà tingut valor en les nostres vides? Què queda? Què es perd? I per què allò que desitgem sempre és fora del nostre abast?

Els homes i les dones de les peces de Txékhov viuen de desig i moren de desig, perquè són essencialment incapaços de fer realitat tot allò que desitgen. Tenen l'ànima ardent, però la vida els desconcerta. Com va dir Nàbokov, creuen profundament en la bondat, però són incapaços de fer el bé. Caminen amb els ulls clavats a les estrelles i per això s'entrebanquen contínuament; trepitgen sempre en fals. Txékhov mostra nítidament aquest pas en fals, una vegada i una altra. I ho fa amb lleugeresa, amb humor, amb pena, amb una profunda comprensió, amb una commovedora humanitat. Ell no jutja els seus personatges, no els admira ni els menysprea. Els observa i els estima com només un metge ho podria fer. Un metge de l'ànima, que mira amb nitidesa i escolta més el que no es diu que el que es diu.

El dolor que conté *Les tres germanes* és un dolor íntim, corrosiu, la por d'haver malaguanyat la pròpia vida. Però la increïble força de la peça prové de l'impuls contrari, de la lluita tenaç contra aquest dolor. Cadascun dels personatges la sosté a la seva manera; cadascun es mesura amb la seva esquerdada vital. En una carta de 1888, el jove Txékhov desgrana el seu ideari moral i estètic amb paraules impactants de tan senzilles i veritables: “*No sóc liberal, ni conservador, ni un defensor del progrés gradual, ni un monjo, ni un indiferent. M'agradaria ser un artista lliure i res més, i lamento que Déu no m'hagi donat el poder de ser-ho. Odio la mentida i la violència en totes les seves formes (...). El*

meu sancta sanctorum és el cos humà, la salut, la intel·ligència, el talent, la inspiració, l'amor, i la més absoluta de les llibertats, lliure de la violència i de la mentida, prenguin la forma que prenguin. Aquest és el programa que seguiria si fos un gran artista."

El cos humà, la salut, la intel·ligència, el talent, la inspiració, l'amor i la més absoluta de les llibertats. Enmig de la grisor dels dies iguals i dels somnis trencats, i en contra del tedi, de l'apatia, de l'estupidesa, de la decadència i la vanitat, aquestes són les autèntiques forces txekhovianes. I un ideal somiat és l'estrella que il·lumina i encega els homes i les dones de les seves peces, la que els marca el camí i alhora els el fa perdre inexorablement.

Al món de *Les tres germanes*, aquesta estrella es diu Moscou. Canviar de vida, transformar-se, retrobar-se, aconseguir la plenitud. Si aquesta obra, com va dir Gorki, no és teatre, sinó música, cadascun dels seus actes és un moviment on ressonen alhora, amb harmonies sempre canviants, l'esperança i la frustració, l'enorme dimensió del somni i l'enorme dimensió del fracàs, la volada lliure del desig i el pes implacable de la vida. Moscou, la felicitat perduda. Moscou, la felicitat promesa. Cadascú té el seu Moscou.

Carlota Subirós

Anton Pàvlovitx Txékhov

(Taganrog 1860 – Badenweiler 1904)

Neix a Taganrog, un port comercial del mar d'Azov. És el tercer fill d'una família de petits comerciants descendents, per via paterna, de serfs. El 1873 assisteix per primera vegada a una representació teatral al Teatre Municipal de Taganrog: *La bella Helena*, d'Offenbach. El 1876 tota la seva família fuig a Moscou a causa de la fallida del negoci del pare (una botiga taverna). Per enllestir els estudis secundaris, roman sol a Taganrog, on viu com a llogater a la mateixa casa familiar (paga l'estada amb les classes que fa al fill del nou propietari).

Entre 1877 i 1878 fa els primers assaigs dramàtics escrits per a un grup amateur de l'institut on estudia. Acabat el batxillerat, el 1879 es reuneix amb els seus a Moscou i es matricula a la Facultat de Medicina. Escriu un drama que es descobreix quaranta anys després i que es publica amb el nom de *Peça sense títol* (actualment, *Platonov*). Entre 1880 i 1887 col·labora en diverses revistes humorístiques i satíriques, que són la font principal d'ingressos de tota la família. Entre els temes preferits d'aquestes col·laboracions, hi figura també el món de la faràndula moscovita. Obtinguda la titulació de medicina, el 1884 comença a exercir de metge. Es publica el seu primer recull de contes (*Rondalles de Melpòmene*) i pateix els primers símptomes de tuberculosi. L'any següent la censura prohibeix la representació de *Ran del camí*. Els contes de Txékhov comencen a ser valorats molt positivament per alguns lletraferits petersburguesos. El 1886 coneix l'escriptor i periodista A. S. Suvorin, que li obre les columnes de *Nous Temps*, una publicació de tendència filogovernamental i reaccionària. Suvorin es converteix en el seu confident literari. Elabora la primera versió de *Sobre els danys del tabac*. El 1887 estrena amb polèmica *Ivànov* al teatre de Korx de Moscou, i l'any següent, *El cant del cigne* i *L'ós*. L'Acadèmia de Ciències li concedeix el premi Puixkin pel recull de contes *Quan es fa fosc*. El 1889 s'estrena amb èxit *Ivànov* a Sant Petersburg i fracassa amb *El bruixot dels boscos* al teatre Abràmova de Moscou. El 1890 fa una expedició a l'illa de Sakhalin. L'any següent, estrena *El prometatge* al teatre imperial Maly de Moscou. A la primavera, viatja amb Suvorin per diverses ciutats europees: Viena, Venècia, Bolonya, Florència, Roma, Nàpols, Niça i París i participa en les campanyes de lluita contra la fam. El 1892 es trasllada a la finca de Mélikhovo, lluita activament contra l'epidèmia del còlera i comença a col·laborar amb *La Idea Russa* i abandona *Nous Temps*. L'any següent es dedica intensament a la medicina i contribueix a crear escoles. Amb la salut més debilitada, el 1894 fa un segon viatge a l'estranger amb Suvorin per

Viena, Abbazia, Venècia, Milà, Gènova, Niça i París. El 1895 coneix Lev Tolstoi a Iàsnaia Poliana. Escriu *La gavina*. Un any més tard fa un llarg viatge pel Caucas del Nord i Crimea. Estrena *La gavina*, al teatre Aleksandrinski de Sant Petersburg amb un fracàs estrepitos. Llegeix *Els cecs* de Maeterlinck. El 1897 pateix una greu hemoptisi. Fa el tercer viatge a l'estranger, amb una estada llarga a Niça. Publica una selecció d'obres en què figura *L'oncle Vània*. Després de la mort del seu pare, s'instal·la a Ialta el 1898. Es representa amb gran èxit *La gavina* al Teatre d'Art de Moscou, dirigit per Konstantin Stanislavski i Nemiròvitx-Dàntxenko. Primeres trobades amb Olga Knipper, una jove actriu de la companyia de Stanislavski. Se solidaritza amb el manifest *J'accuse*, d'E. Zola, a propòsit del cas Dreyfus. El 1899 fa amistat amb Màksim Gorki. Llegeix *La senyoreta Júlia*, d'August Strindberg i estrena *L'oncle Vània* al Teatre d'Art. Amb el nou segle, és escollit membre honorífic de l'Acadèmia de Ciències de Rússia (secció de Belles Lletres). Escriu *Les tres germanes* per al Teatre d'Art. Fa un nou viatge a l'estranger. Passa l'hivern a Niça, a la Pensió Russa. L'obra s'estrena l'any següent, amb Olga Knipper al paper de Maixa. Al maig es casa amb ella. La tuberculosi s'agreuja. Fa diverses trobades amb Lev Tolstoi, Màksim Gorki, Aleksandre Kuprin. El 1902 elabora una segona versió de *Sobre els danys del tabac*. Renuncia a ser membre de l'Acadèmia com a protesta contra l'exclusió de Gorki per raons polítiques. El 1903 s'agreuja notablement el seu estat de salut. Enllesteix *L'hort dels cirerers*. El 1904 assisteix a l'estrena d'aquesta obra al Teatre d'Art, on rep un homenatge pel seu 25è aniversari d'activitat literària. En companyia d'Olga, viatja al balneari de Badenweiler (Alemanya), on mor el 2 de juliol. És enterrat al cementiri de Novodévitxie de Moscou.

més informació:

http://openlibrary.org/authors/OL3156833A/Anton_Chekhov

<http://art.theatre.ru/english/>

http://az.lib.ru/c/chehow_a_p/

Carlota Subirós

Barcelona, 1974

Directora d'escena, membre de l'Equip de Direcció Artística del Teatre Lliure. Premi Extraordinari de l'Institut del Teatre 1997, llicenciada en filologia italiana i Premi d'Honor de la Universitat de Barcelona 2001. Entre les seves últimes direccions destaquen *La febre*, de Wallace Shawn; *Alícia (un viatge al país de les meravelles)*, a partir de les novel·les de Lewis Carroll; *Jugar amb un tigre*, de Doris Lessing; *Après moi, le déluge*, de Lluïsa Cunillé; *L'home de la flor a la boca*, de Luigi Pirandello. També ha portat a escena *King, Otel·lo, Els estiuejants, Nel mezzo del cammin di nostra vita, Amor Fe Esperança*, i *Marie i Bruce* i *L'oficiant del dol*, de Wallace Shawn. També ha traduït *Bash: Latterday Plays (Excés. Escenes dels darrers dies)* de Neil LaBute; *Enrico IV (Enric IV)* de Luigi Pirandello; *A Life in the Theatre (Una vida al teatre)* de David Mamet; *Knives in Hens (Ganivets a les gallines)* de David Harrower, i *The Criptomgram (El criptograma)* de David Mamet. També ha treballat com a ajudanta de direcció amb Joan Ollé, Ariel Garcia Valdés, Franco di Francescantonio i Lluís Homar.

